

Cao Đông Khánh

Sao Khuê

August 17th, 2021

Nhà thơ Cao Đông Khánh sinh năm 1941, mất ngày 13 tháng 12 năm 2000, tại Texas. Ông đã xuất bản 2 thi phẩm: Lịch Sử Tình Yêu và Lửa Đốt Ngoài Giới Hạn.

Thơ Cao Đông Khánh xuất hiện như những cơn mê sáng. Những dòng thơ đổ mồ hôi trộm trong những đêm về sáng. Giật mình thức giấc giữa đất, trời xa lạ.

Trên là lời Du Tử Lê. DTLê viết tiếp: Cao Đông Khánh hiện ra với những câu thơ bị một số người đọc cho là vô nghĩa. Những câu thơ không hề cho thấy mối bận tâm về văn phạm, chính tả.... Nhưng lạ lùng thay, đâu đó, giữa thế giới thi ca ngổn ngang, hà rầm kia, thơ họ Cao lại rất giàu có những danh từ mà những người làm thơ cùng thời hoặc, trước ông, ít dùng hoặc, không hề ngó ngàng. Ở đây, phải nói tới sự táo tợn, bất ngờ tới kinh ngạc mang tên Cao Đông Khánh.

Nhà phê bình Nguyễn Vy Khanh cũng nhận định: Cao Đông Khánh làm thơ xuôi và thơ tự do, cái tự do phóng túng mà sinh động, xuôi chảy của những cái trục trặc cuộc đời – trục trặc tiếp nối nhau thành như xuôi chảy tự nhiên! Nhà thơ thổi vào những câu nói và chữ dùng của dân gian vùng Sài-Gòn và lục tỉnh, làm chúng sống động, có hồn ra, và có cá tính!

Sau đây Trang Thơ xin trích giới thiệu một vài bài tiêu biểu của thơ Cao Đông Khánh.

SAO KHUÊ

CHÙM THƠ CAO ĐÔNG KHÁNH

(4 BÀI)

Hồng Hạnh

Hồn em như tranh sơn mài
vào trong ánh sáng mang hài đi ra
hồn anh như đom đóm xa
ra ngoài bóng tối mang hoa đi vào
sao giăng chín ngọt nhánh trời
sông trắng vàng thép tuyệt vời quê hương

Trên nóc saigon

Để anh hát cho em ngủ quên
lời êm ái như cỏ xanh mượt
mây và hoa trên nóc thành phố
nơi đóng rêu nơi anh hoang vu
chẳng ai ngờ anh hôn ngón tay
nơi anh kể chuyện buồn cổ tích
chẳng ai ngờ anh hôn mái tóc
một ngọn cây còn một gia tài
chẳng ai ngờ anh hôn đôi môi
con đường rong thành phố phế thải
chợt cơn nắng tiếp trận mưa mù
lá me rơi trong tách cà phê
chẳng ai ngờ anh chưa chết đói
bụi cỏ may mọc nửa lưng trời
một cụm mưa làm phong cảnh đẹp
mặt trời xanh mọc trên gò má
nơi mấy năm bụi phủ lặng thinh
chẳng ai ngờ anh hôn mắt khép
người dưới đất cờ bay phất phới
chẳng ai ngờ hai đứa tự tình
cò trở hoa trên nóc cao ốc
chẳng ai ngờ anh còn đủ sức
để anh hát cho em ngủ quên
lời êm ái nhỏ như sợi chỉ
chẳng ai ngờ em chết lạnh băng

Cánh đồng trầm thủy

***tặng Tô Thùy Yên**

Mở cửa. Không gian. Em. Mở. Thật lâm ly
thêm mùi mồ hôi trộm
–đàn bà của tôi. Liên bang. Hiệp chủng
đường ranh giới như sợi dây ảo thuật
tháo gỡ gút mắt trắc trở
đi thăm thế giới bằng thông hành thường trú Hoa Kỳ
nơi nào cũng có Việt Nam chật nhân loại
nhìn ngắm tấm thân em. Bằng. Cặp mắt Chủ'Đông Tử'

mùa gặt trên không trung. Mở cửa
trại tế bần nhân loại
lấy con mắt giả đập nát giữa bàn rượu
khuya khoắt chẳng hồi tâm
anh cúi xuống đáo để
cúi xuống
mất mặt mày
Lịch Sử vẫn tiếp tục chảy
máu
từ lỗ thị giác phế thải

...

mở cửa New York, San Francisco, Seattle, Houston
mở cửa Đồng Tháp Mười, Long Xuyên, Rạch Giá,
Cà Mau, Cái Răng, Cái Tắc, Cái Vồn
trên nóc cao ốc trùng trùng – đàn ông. Chót vót
điệp điệp -đàn bà. Cái Lớn. Cái Bé.

*những báu vật muôn năm trong gốc gác con người
Cái Răng. Cái Tóc. Cái Lồn. Cái Hồn Vía còn tươi
kẻ di tản đã ra ngoài đường chân biển
và bao nhiêu đường chân trời. Không ai nhớ rõ
đi hết ngoài ánh sáng. Đốt lửa ngoài giới hạn*

Uẩn tình kẻ xa xứ

*Tôi một bữa ngồi yên như bàn ghế
nắng rọi trong đầu những trắng bao la
còn đôi mắt tôi ở Nhà Bè Gia Định
ở ngã tư Bảy Hiền ly nước mía, má, môi*

*em đạp xe mini trời gió mềm trong áo
thành phố bập bênh trôi giữa nắng mênh mênh
sợi tóc chẻ hai gần đường xích đạo
vạt áo sau lưng khép hờ Saigon*

*tôi một bữa đợi em mòn con mắt
từ Suối Máu em về xanh như lá cây
những kẻ đã sống chết cho Độc Lập Tự Do bị xử tội phản quốc
anh bỏ đi rồi em ở với ai*

*phần hoa cúc dại nở trên ngọn gió
buổi chiều dưới thung lũng héo hon
tôi kể tôi đã chết mấy mươi năm về trước
bây giờ là thằng bù nhìn tôi tả thê lương*

*em hãy kể tôi như trái cây lột vỏ
để quá -đêm ngày hôi gió thối xương tôi
như gái tình lẻ thất thân nơi thị trấn
lỡ một lần lỡ thêm nữa chẳng sao*

*em hãy kể tôi đã tới hồi mặt vận
tuyết phủ đầy đóng đá tay chân
hồn hải diều bay ngày -đêm qua biển
bay mãi có ngày rụng cánh bơ vơ*

*em rút thăm thăm xuống vực sâu thời cuộc
sương Saigon thấm lạnh áo mồ hôi
mưa lất phất ngoài ngã năm ngã bảy
gió lọt vào em từ ngã bảy ngã ba*

*em ở cư xá Thanh Đa em ở chung cư Minh Mạng
em ở khắp đất trời trong thế giới tôi
em ở với Việt Nam ở với ly cà phê - đá
ở với chỗ em ngồi ấm yên ủy tôi*

*tôi ngủ mấy ngày -đêm vẫn chưa mộng寐
thử tưởng tượng một ngày cho đỡ thê lương
em với nắng với Saigon với tôi tập hợp
nắng trên Saigon, Saigon trên nắng lô nhô*

*em đâu biết, tôi bây giờ, hầu như cây kiểng
bỏ phế trong nhà cũng mấy năm qua
tôi sống, cảm giác, ngọn gió đâm trước ngực*

Cao Đông Khánh

Nguồn: <https://baotreonline.com/van-hoc/gioi-thieu-tho/cao-dong-khanh-2.baotre>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10800 TÁC PHẨM